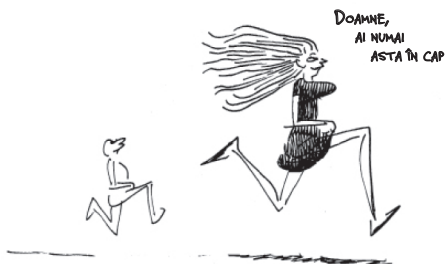

WOLINSKI

Dragoste cu năbădăi

Această carte, apărută în cadrul programului Nicolae Iorga, a beneficiat de sprijinul Ambasadei Franței.

INSTITUT
FRANÇAIS
ROUMANIE

WOLINSKI

Dragoste cu năbădăi

PREFAȚĂ DE MARYSE WOLINSKI

Traducere și adaptare în limba română
de Tudorel Urian

Translation from the French language edition of:

FOU D'AMOUR by **WOLINSKI**

Copyright © LE CHERCHE MIDI ÉDITEUR

DRAGOSTE CU NĂBĂDĂI

Wolinski

Copyright © 2017 Editura **ALL**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WOLINSKI, GEORGES

Dragoste cu năbădăi / Georges Wolinski; trad.: Tudorel Urian;

pref. de Maryse Wolinski. - București : Editura ALL, 2017

ISBN 978-606-587-427-5

I. Urian, Tudorel (trad.)

II. Wolinski, Maryse (pref.)

741.5(084)

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALL** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all

allcafe.ro

VREȚI SĂ FIȚI
SOTIA MEA?

Nu!

VREȚI SĂ FIȚI
SOTIA MEA?

Nu!

VREȚI SĂ FIȚI
SOTIA MEA?

Nu!

Nu!

VREȚI SĂ FIȚI
SOTIA MEA?

VREȚI SĂ FIȚI
SOTIA MEA?

Nu!

-WOLINSKI-

Dragoste cu năbădăi

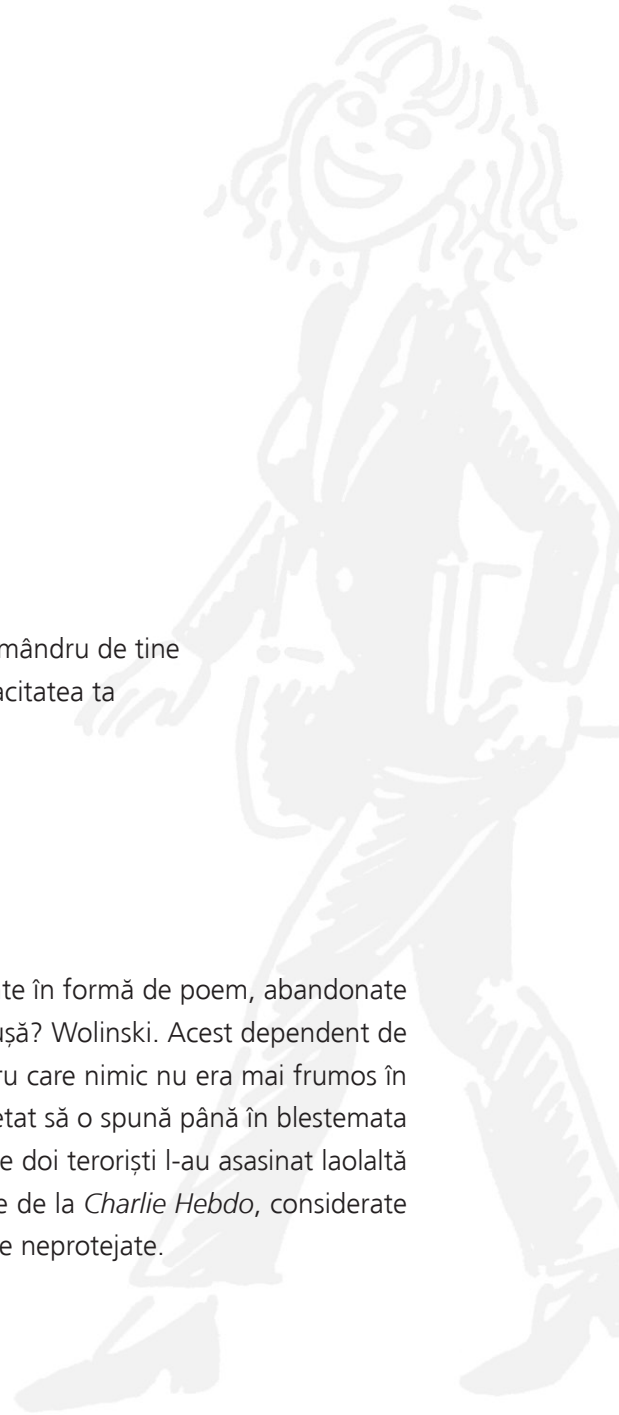
„Dragostea de sub
buzunarul de la piept
Al vestei mele de tweed
Dă pe-afară precum
Banii din Filofax.
Mă duc acum, dar gustul
Buzelor tale mă urmează.
Sunt omul vieții tale.”

G.

„Frumușico dragă
Am fost fericit să te-nsoțesc.
Fără tine, aș fi fost singur. Sunt mândru de tine
Talentul tău, frumusețea ta, vivacitatea ta
Și nerăbdarea ta,
Le merit pe toate,
Somn ușor, îngerul meu,
Te iubesc.”

G.

Cine să fie autorul acestor cuvinte în formă de poem, abandonate pe o măsuță, un perete, o oglindă, o ușă? Wolinski. Acest dependent de dragoste, înebunit după femeii, pentru care nimic nu era mai frumos în natură decât corpul feminin. Nu a încetat să o spună până în blestemata zi de miercuri, 7 ianuarie, 2015, în care doi teroriști l-au asasinat laolaltă cu prietenii săi, cu frații săi, în birourile de la *Charlie Hebdo*, considerate obiectiv de risc major, dar, totuși, lăsate neprotejate.

Totul îi plăcea la femei: sânii abia întrezăriți sub pulovere, coapsele care se unduiau pe trotuare, fesele care se cabrau în blugi, părul care le mângâia umerii sau ceafa, decolteurile provocatoare, tocurile mereu prea înalte, vocile seducătoare, privirea de neoprit ațintită pe bărbatul vieții lor, modele mereu capricioase, ideile, pe care știau întotdeauna cum să și le impună și puterea sufletului lor. Se instala pe balconul din bulevardul Saint-Germain sau pe terasa vreunei cafenele și savura încântat trecătoarele. Vara desena studente cu buricul în vânt și cu picioarele generos dezgolite sub șorturile miniscule. Prin foarte numeroasele sale carnete de crochiuri, fojgăiesc siluete feminine, liane sau „bine făcute”, îmbrăcate în blugi suflecați sau cu rochițe, balansându-și pulpele. Micuțe, înalte, tinere și mai puțin tinere, caricaturizate, dar niciodată ridicole.

Și ce poți face cu aceste zeități, dacă nu dragoste.

Într-o zi de iulie 1971, acel om a devenit soțul meu într-un sătuc din Normandia, în prezența a doi martori găsiți pe loc și mi-a oferit cea mai frumoasă dintre nopțile de dragoste, pe un câmp, la lumina stelelor.

Maryse Wolinski

ULTIMELE RAZE DE SOARE...

N-AI SĂ
GHICEȘTI
NICIODATĂ CE
MI-A FĂCUT...

N-AM CHEF SĂ-I
MAI VORBESC.

M-A
DESEANAT
CÂND A
FOST LA
CENTRUL
CULTURAL
DIN
STOCKHOLM.

MĂ CAM MĂNÂNCĂ
FLOAREA DE
LOTUS.

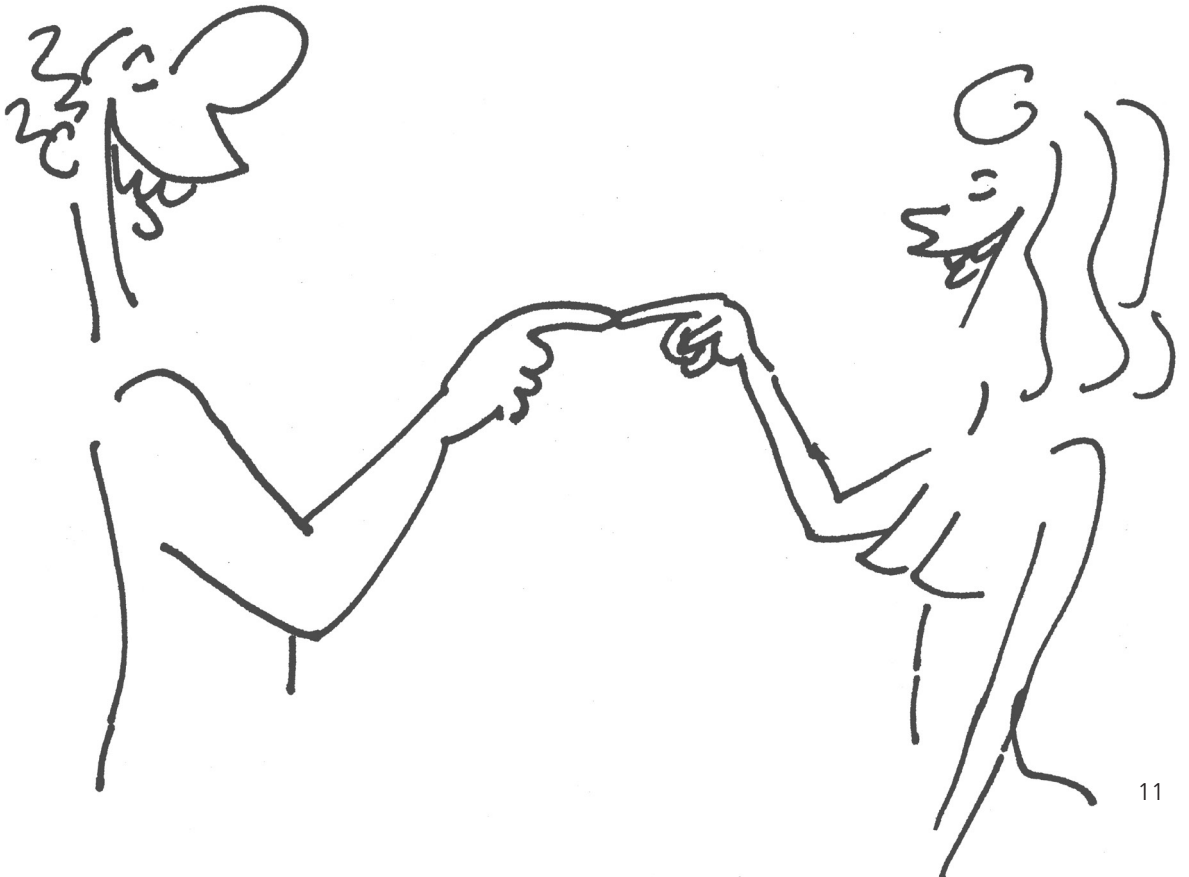
IA O BANANĂ,
POATE TE
LINIȘTEȘTI!

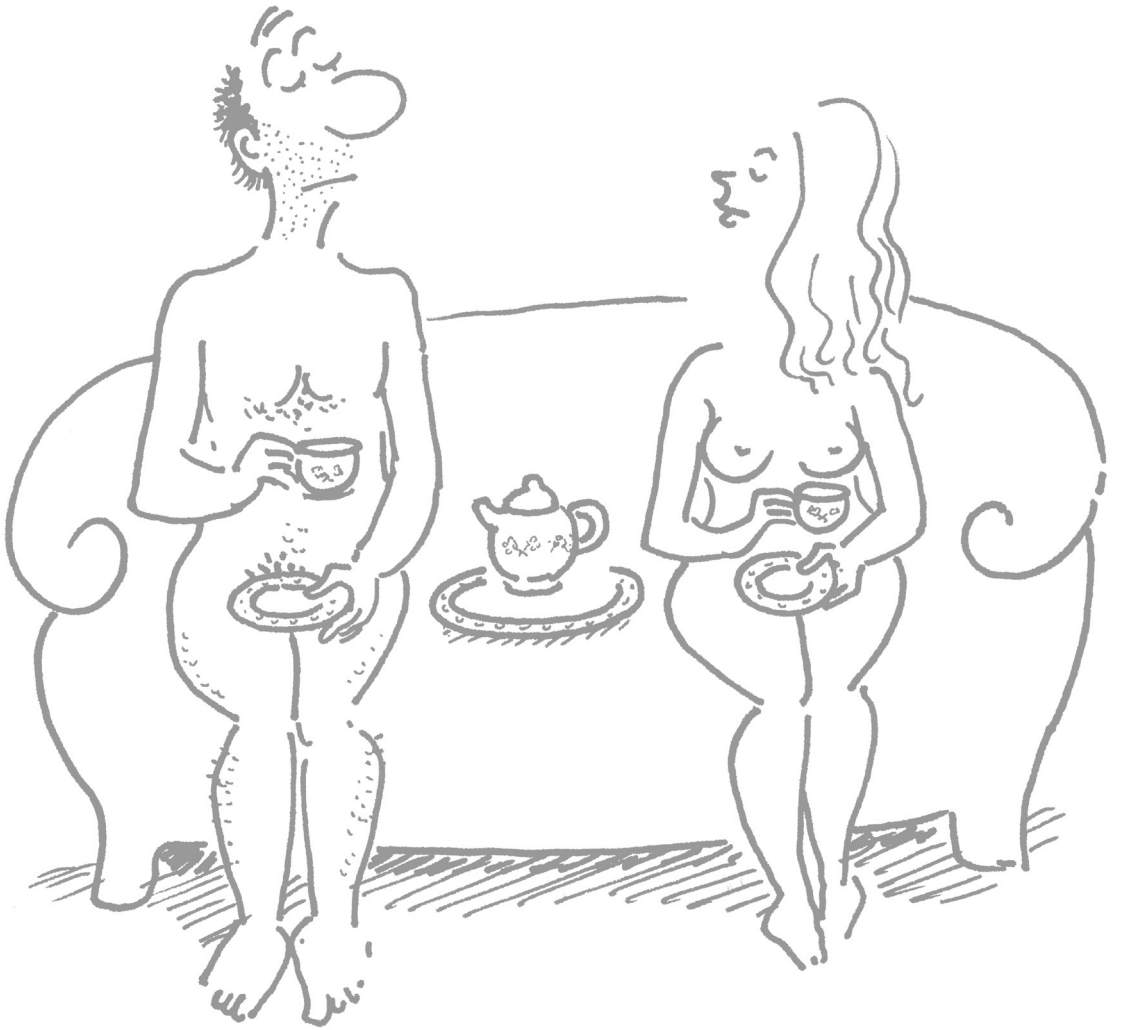
GEORGES,
PARI ÎN
PLINĂ
FORMĂ!

WOLINSKI

Am o declarație,
Am o declarație
Să-ți fac.
Am învățat să te iubesc.
Am învățat să te iubesc cum
Se învață mersul,
Scrisul și cititul.

Ți-am învățat licărul ochilor
 Umbra genelor,
 Gropițele din obraji.
Ți-am învățat gura.
Știu totul pe de rost
 Și totuși nu am
 Și totuși
 Nu am memorie.

Îți știu pe de rost
Bărbia, genunchii,
Încheieturile mâinii, gleznelor
și chiar
tălpile picioarelor,
palmele mâinilor,
linia nasului tău.
Te pot recita și totuși,
și totuși, nu-mi amintesc
niciodată de nimic.

Privirea ta de câteodată,
Surâsul tău
De uneori.
Felul în care, alteori,
Îți agiți mâinile.
Știu totul despre miresele
de la gâtul tău.
Îți știu toate parfumurile.

Știu când soarele
ți se strectoară între coapse.
Când lampa îți mângâie
șoldul
când o ceață de carne
se întinde peste
lacul pereților.
Abandonează-te!
Oamenii nu mai știu,
Oamenii nu mai știu
Să se abandoneze.

CUM SE FACE CĂ ATUNCI CÂND ÎMI
PUN BOXERII TĂI TE EXCITĂ, IAR
ATUNCI CÂND PUI PE TINE CHILOȚII ȘI
SUTIENUL MEU, MĂ PUFNEȘTE RÂSUL?

